

MONS. STANISLAV ZVOLENSKÝ
pozsonyi érsek-metropolita
PÁSZTORLEVELE

A POZSONYI FŐEGYHÁZMEGYÉBEN AZ ÚJ PAPI HIVATÁSOKÉRT MEGHIRDETETT IMAÉV ALKALMÁBÓL

Kedves testvérek,

az utóbbi időben az afrikai országokból Európába tartó migránsokkal kapcsolatban láthattunk a hírműsorokban drámai mentőakciókat, amikor is a migránsokkal teli hajó rossz műszaki állapota vagy túlterheltsége miatt süllyedni kezdett, s az életmentők segítették ki a vízben úszó vagy fuldokló gyerekeket, nőket, férfiakat; mentették őket a vízbefulladásától. Ez a drámai kép az emberek mentéséről a vízből felhasználható arra, hogy jobban megértsük az Úr Jézus mai evangéliumban hallott szavait, amikor azt mondta Simonnak: „Ne félj! Ezentúl emberhalász leszel.” (Lk 5, 10)

A Genezáreti-tó partján nagy tömeg sereglett Jézus köré. Volt ott két bárka. Jézus beszállt abba a bárkába, amelyik Simoné volt, s megkérte, hogy vigye kissé beljebb a parttól, aztán leült és a bárkából tanította a népet (vö. Lk 5, 1-3). Isten ígéjének hirdetése után a cselekvés következett. Az Úr Jézus felszólította a halászokat, hogy újra vessék ki hálójukat halfogásra. Simon ellenkezett. Úgy vélte, Jézus kérése értelmetlen, hiszen napközben nem alkalmas az idő a halfogásra. Végül mégis engedelmeskedett, habár tudatában volt a kockázatának, amire vállalkozott (vö. Lk 5, 4-7). Tudta, hogy sikertelensége estén kinevetik őt. Az emberi logika azt diktálta volna, hogy ne engedelmeskedjen Jézusnak, ám ő az engedelmesség mellett döntött. Az eredmény meglepő volt, a rengeteg hal túlszárnyalta az elképzeléseket. Az evangélista itt megjegyzi Simon és a többiek reakcióját, akik ezt átélték. Simon Jézus lábához borult és megvallotta saját érdemtelenségét: „Uram, menj el tőlem, mert bűnös ember vagyok.” (Lk 5, 8) A többieket is nagy csodálkozás töltötte el (vö. Lk 5, 8-10). Simon, mint bűnösről beszélt önmagáról. Nem mintha erkölcstelen életmódot folytatott volna, de tudatosította a távolságot, amely őt, mint bűnös embert elválasztja Isten világától, s megvallotta saját méltatlanságát.

Itt érkeztünk el részletünk központi témájához. Jézus azt mondta Simonnak: „Ne félj! Ezentúl emberhalász leszel.” (Lk 5, 10) Jól tudjuk, hogy a halak a vízben elégedettek, s igyekeznek elúszni, ha valaki ki akarja fogni őket a vízből. Ám az emberek nem érzik ily módon jól magukat a vízben, főként a tengeren, a mély, esetleg háborgó tengeren, nagyon messze a parttól. A vízből kifogott halak általában élelemként szolgálnak. Ha embereket húzunk ki a vízből, megmentjük őket. Ezt a képet használja fel az Úr Jézus arra, hogy megmagyarázza, mire akarja meghívni Simont, majd pedig a többi tanítványt és munkatársait. Nem akarja, hogy az embereket „kifogják”, vagyis korlátozzák, hanem, hogy élve kihúzzák őket a háborgó hullámok közül, ahol az a veszély fenyegeti őket, hogy nem bírnak tovább úszni és megfulladnak. A szövegben használt halfogás szót is valaki veszélyből történő kimentéseként, életveszélyből történő megmentéseként szükséges értelmezni. A Szentírásban a tenger háborgó vize a gonosz hatalmának a sajátos szimbóluma, az életveszélyé lelki téren. Az embereknek, akiknek az evangélium szavai értelmében „kihalászott” embernek kell lenniük, a gyengeségeik és botlásaik lelki tengeréből kimentett, valamint a földi dolgok előtti hódolásnak és a maguknak és környezetüknek is ártó, szabadon engedett szenvedélyeik háborgó

hullámaiból megmentett embereknek kell lenniük. A Jézus tanítványa által „kihalászandó” alatt mindazokat az embereket érthetjük, akiket a reménytelenségből, a gyűlöletből, a függőségek és szenvedélyek rabszolgaságából, az erkölcsi vétkekből szükséges kivonni és megmenteni. Szent Ambrus ezt ezekkel a szavakkal fejezte ki: „Az eszközök, amit az apostolok használnak, a hálók. Amik azonban nem okozzák azok halálát, akiket befognak, hanem éppen megtartják azokat az életre, a sötétségből a világosságra vonják őket, megmentik őket a szakadékból, amelybe estek.”

Lelki tekintetünket önmagunkra fordítva tudatosítjuk, hogy Isten iránti kapcsolatunkban mindannyiunknak lelki szolgálatra, képletesen szólva minket megmentő, kimentő, felemelő, megerősítő felénk nyújtott kézre van szükségünk. Mi is, mindannyian Jézus tanítványainak lelki szolgálatára szorulunk, akik bár bűnös emberek maradnak, hajlandók Jézus nevében végezni ezt a szolgálatot. És éppen ezért fordulok a mai vasárnapon hozzátok, kedves testvérek, akik a Pozsonyi Főegyházmegyében most engem hallgattok a vasárnapi szentmisék keretében. Lelki hivatásokra, a lelki szolgálathoz újabb papi hivatásokra van szükségünk. Ezért szeretnénk Pozsonyi Főegyházmegyénk létrejöttének 11. évfordulója alkalmából 2019. február 14-én imaévet kezdeni újabb papi hivatásokért főegyházmegyénk számára. Ez az imaév 2020. február 14-ig tart majd, s a plébániáinkon az új hivatásokért már végzett ájtatosságok mellé szeretnénk a hívek egyetemes könyörgéseihez egy külön fohászt csatolni minden szentmisében az új lelki hivatásokért, Jézus tanítványiért, akik buzgón szolgálják mindannyiunk lelki megmentését. Helytelen képünk lenne Istenről, ha azt gondolnánk, nekünk kell Istent figyelmeztetnünk arra, hogy mire van szükségünk, mi jó nekünk. Épp ellenkezőleg – ahogy azt a hagyomány említi –, a mi imádságunk arra szolgál, hogy tudatosítsuk, hogy lelki síkon mely javakra és nélkülözhetetlen ajándékokra szorulunk az Úrtól, hogy figyelmessé, hallgatóvá, kérővé és hálássá váljunk ezekért az ajándékokért.

A papi hivatás mellett dönteni mély személyes elgondolkodást igényel az Úristen előtt a személyes élethivatásról. Az Úr közelében biztosan mindenki tudatosítja – Simonhoz hasonlóan – a saját bűnösségét. De mi mindannyian buzgón szeretnénk imádkozni és kérni, hogy legyenek köztünk olyanok, akik lelkiismeretükben észreveszik az Úr kérdését, amit a mai olvasmány szerint Izajás próféta is észrevett szívében, miközben lelkiismeretében meghallotta az Úr szavát: „Kit küldjek el? Ki megy el nekünk?” (Iz 6, 8) És szeretnénk buzgón imádkozni és kérni, hogy legyenek köztünk olyanok, akik Izajáshoz hasonlóan válaszolnak az Úrnak: „Íme, itt vagyok, engem küldj el!” (Iz 6, 8)

Kedves testvérek, egyesüljünk a következő lelki imaévben az új papi hivatásokért, mert mindannyiunknak szükségünk van arra, hogy valaki közvetítse számunkra a megmentést a bűn és a halál háborgó vizeiből. Mindnyájatokat szívből üdvözlöm és áldásomat adom: az Atya és a Fiú és a Szentlélek nevében. Ámen.

✠ Mons. Stanislav Zvolenský
pozsonyi érsek-metropolita